

РЕШЕНИЕ

№ 393

гр. Благоевград, 01.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ВТОРИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Лилия Масева

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Лилия Масева Гражданско дело №
20211200100878 по описа за 2021 година

С влязло в законна сила Определение №272889 от 18.08.2021 г. на Софийски градски съд производството по гр.д. №10506/2020 г. е прекратено на основание чл. 118, ал. 1 ГПК и е изпратено на ОС-Благоевград по подсъдност.

От своя страна производството по гр.д. №10506/2020 г. по описа на СГС е образувано след като с Решение №99/01.07.2020 г., постановено по гр.д. №22/2020 г. по описа на ВКС, III гр.о. е обезсилено решението на СГС по в.гр.д. №6339/18 г. и потвърденото с него решение на СРС по гр.д. №39853/17 г. в частта, в която са отхвърлени исковете по чл.200, ал.1 КТ, предявени от ищците срещу „К.“ ЕООД за солидарно заплащане на дължимо обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, и делото е върнато на СГС за разглеждане на тези искове, по реда на чл.49 от ЗЗД, като първа съдебна инстанция.

В контекста на горното, предмет на разглеждане в рамките на настоящото производство е исковата молба, подадена от адв. П.К., като процесуален представител на АТ. Ф. П., ЕГН *****, лично и в качеството на майка и законен представител на К. М. П., ЕГН *****, с. Д., с адрес за призоваване: гр. К., ул. „Сл.“ № 6, ет. 4, офис 10, против „К.“ ЕООД, ЕИК ,, ,, ,, ,, ,, ,, ,, ,, ,, ,, със седалище и адрес на управление: гр. Г.Д., ул. „Бр.М.“ №21.

В исковата молба се твърди, че пострадалият е бил назначен с трудов договор №25/22.01.2014 г. от „Т.Х.“ ЕООД на длъжност „общ работник“ в цех за пелетиране. Основаните задължения на работника според този договор били: извършване на товарно-разтоварна и преносна дейност на стоки и материали, подреждането им, почистване на работните места и машините, да помага при извършване на ремонтни дейности, при необходимост да изпълнява и други възложени задачи.

Твърди се също, че „Т.Х.“ ЕООД (изпълнител) сключил договор от 02.06.2014 г. с „Д.“ ЕООД (възложител), с предмет предоставяне на персонал с оглед на полагане на труд от работниците на изпълнителя на обект, собственост на възложителя – Петролна база, находяща се в гр. Г.Д., ул. „П.Л. – продължение“. Посочва се, че във връзка с продажбата на резервоари, собственост на възложителя, дейностите на работниците по извършваната услуга, съгласно договора, включват: подготовка на резервоари (цистерни за гориво) за тяхното преместване, сваляне на крепежни елементи, помощ при преместването им от допълнително наета техника от постамент до транспортното средство на купувача и почистване след премахване на резервоарите. Посочва се, че за преместване на цистерните до транспортното средство на купувача от „Д.“ ЕООД, гр. С., допълнително е била наета техника – автокран, марка „Л.“, тип LT 1030 – 30 тона, собственост на фирма „К.“ ЕООД, гр. Г.Д., който е бил управляван от С.К. С., притежаващ свидетелство за правоспособност.

Твърди се още, че в изпълнение на договора от 02.06.2014г. работодателят на М. П. изпратил последния на обекта по демонтаж на цистерните на 17.06.2014 г. Твърди се, че за да бъде демонтирана една цистерна М. П. прикачил цистерната към крана, извършил и други подготвителни действия, като демонтиране на прикачената към цистерната стълба и по този начин осигурил повдигането ѝ. Когато повдигането на цистерната започнало, М. П. бил под нея, при което цистерната се откачила от крана, паднала върху него и причинила смъртта му. Твърди се, че посоченото било трудова злополука, което ангажирало обективната-безвиновна отговорност на работодателя му за причинени имуществени и неимуществени вреди, каквито ищците били понесли от загубата на баща им, който бил част от едно сплотено, задружно и перспективно семейство.

Твърди се в исковата молба, че причини за възникване на злополуката са: неправилното и неправомерно окачване на товара към крана; допускане окачването на цистерна от лице, което не е било инструктирано за правилното окачване на товарите; неоценяване рисковете за безопасността и здравето на работещите за всички дейности и опасности, които са извършвани по силата на сключения договор за извършване на услуга.

Посочва се, че във връзка с настъпилата злополука и причинена смърт, по случая е извършено разследване от НОИ, ТП-Благоевград и е съставен протокол №11/02.07.2014 г., в който било посочено следното:

– „К.“ ЕООД в качеството си на работодател не е създал организация, като е допуснал повдигане с автокран на цистерна, която не е прикачена правилно и не е уравновесена, с което е нарушил чл.20 от Наредба №12 от Инструкцията за безопасна работа при извършване на товароподемни операции, утвърдена от управителя;

– „К.“ ЕООД не е създал организация, като е допуснал присъствието на хора в зоната на възможно падане на товари, в нарушение на разпоредбата на чл.19, ал.1 от Наредба №12;

– Длъжностното лице на „К.“ ЕООД, определено да провежда инструктажа на работещите не е изпълнило задължението си да проведе инструктаж на всички лица, които могат да бъдат застрашени, при извършването на този вид дейности, с което е нарушил чл.6, ал.1 от

Наредба №12 от 30.12.2005 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товарно-разтоварни работи;

-При промяна на работното място и организацията на работа на М. Д. П. длъжностното лице на „Т.Х.“ ЕООД, гр. С., определено да провежда извънреден инструктаж на работещите не е изпълнило задължението си да му проведе извънреден инструктаж, с което е нарушен чл. 16, ал. 1, т. 3 от Наредба №РД-07-2 от 16.12.2009 г. за условията и труда на провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд;

-, „Т.Х.“ ЕООД, гр. С., не е разработил и утвърдил правила за осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд при извършване на товарно-разтоварни работи;

- Работодателят „Т.Х.“ ЕООД, гр. С., не е оценил рисковете за безопасността и здравето на работещите за всички дейности и опасности, които са извършвани по силата на сключения договор за извършване на услуга на 02.06.2014 г. между „Д.“ ЕООД, гр. С. и „Т.Х.“ ЕООД, гр. С., с което е нарушен чл. 14, ал. 1, т. 1 и т. 2 във вр. с чл. 11, ал. 2 от Наредба №5 от 11.05.1999 г. за реда, начина и периодичността на извършване на оценка на риска.

Твърди се, че по случая било образувано досъдебно производство №335/2014 г. по описа на РУП-Г.Д..

Посочва се в исковата молба, че А.П. е съпруга на загиналия, а К.П. – дете. Починалият е бил в работоспособна възраст и работещ човек, бил е деен, активен, грижил се е за семейството си и ги е издържал. Излагат се подробни съображения, че внезапната смърт на загиналия, е причинила на ищците неимуществени вреди, изразяващи се в неопишуема мъка, душевни болки и страдания, които продължат и към момента, тъй като загубата на най-близкия до тях човек – спътник в живота и баща е непрежалима. Посочва се, че скръбта, дълбоката депресия и чувство за безизходица владеят физически и психически ежедневието на ищцата А.П. и това се отразявало негативно и на здравето ѝ. Съпругата на починали останал без семеен партньор, останала сама на възраст, когато най-много имала нужда от опора, издръжка и подкрепа за отглеждане на детето им. Посочва се, че бащата е бил изключително отговорен, отглеждал е с много обич и внимание детето си, между тях е съществувала силна връзка с чувство на обич и взаимна привързаност. Посочено е, че причинените болки и страдания на ищците следва да бъдат компенсирани.

Ето защо, ищците молят ответникът „К.“ ЕООД, ЕИК „„„„„„„„, да бъде осъден да им заплати солидарно с „Т.Х.“ ЕООД сумите от по 120 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумите от датата на злополуката – 17.06.2014 г., до окончателното изплащане на същите, както и сумата от 23 040 лв. – само за втората ищца, представляваща обезщетение за имуществени вреди от злополуката, настъпила на 17.06.2014 г., изразяващи се в лишаване от издръжка от родител на К. М. П., считано от 17.06.2014 г. до навършване на пълнолетие. Претендира се и присъждане на направените по делото разноски и адвокатски хонорар на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв.

В отговора на исковата молба ответникът „К.“ ЕООД оспорва предявените искове изцяло по съображения, че той не е материално-правно легитимиран да отговаря за обективната отговорност по КТ. Твърди се, че искът по чл. 200, ал. 1 КТ срещу „К.“ ЕООД е недопустим. Никъде в исковата молба не било посочено, че пострадалият от трудовата злополука е имал трудово правоотношение с „К.“ ЕООД. Предвид на това, то предявеният иск срещу „К.“ ЕООД бил недопустим, поради липса на пасивна процесуална легитимация. Недоустим на същото основание е и искът за обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в лишаване на издръжка от родител на К. М. П., в следствие на трудовата злополука. Ответникът заявява още, че искът е недопустим и по арг. от ТР 45 от 19.04.1990 г. по гр.д.№ 33/1989 г., като се посочва, че след като е ангажирана отговорността за обезщетение за нанесени неимуществени вреди по чл. 200, ал. 1 КТ, това обстоятелство изключвало възможността за посочените вреди да се търси отговорност и по ЗЗД, тъй като социалната и правна функция на двата вида отговорност е еднаква – възстановяване на причинените вреди. И двата вида отговорност имали гаранционно-обезпечителен характер. Поради това отговорността била алтернативна, а не кумулативна – наследниците на пострадалия не могли да искат два или повече пъти обезщетение за едни и същи вреди до изчерпване на лицата, отговарящи за тях. Обратното би довело до неоснователно обогатяване за ищеца. На същото основание се поддържа, че е недопустим и искът за обезщетение на имуществени вреди, изразяващи се в лишаване от издръжка. На следващо място, в отговора на исковата молба се излагат съображения за неоснователност на предявения иск. Излагат се съображения, че със своите действия, с поведението си, М. П. е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат, поради което предявеният иск се оспорва по основание и размер, като се излага съображения за съпричиняване на злополуката. Твърди се още, че не било вярно и твърдението, че ответникът не е създал организация, като е допуснал присъствието на хора в зоната на възможно падане на товари и е нарушил чл. 19, ал. 1 от Наредба №12 от 30.12.2005 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товарно-разтоварни работи, както и че длъжностното лице, определено да провежда инструктажа на работещите не е изпълнило задълженията си да проведе инструктаж по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товарно-разтоварни дейности на всички лица, които могат да бъдат застрашени при извършването на този вид дейност, с което бил нарушил чл. 6 от цитираната наредба. Твърди се, че в цитираната наредба било посочено, че работодателят организира провеждането на инструктаж на работещите и на всички други лица, които могат да бъдат застрашени застрашени, по правилата за осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд при извършване на товарно-разтоварни работи. Посочва се, че отговорността за инструктаж в този случай е именно на работодателя, а ответникът „К.“ ЕООД не е работодател на работниците, които „Т.Х.“ ЕООД е посочил да извършват процесните дейности. Твърди се още, че съгласно чл. 19, ал. 1 от Наредбата, не се допуска присъствието на хора и придвижването на подвижно работно оборудване и транспортни средства в зоната на възможно падане на товари при извършване на товарно-разтоварни работи и преместване на товари с подвижателни съоръжения, като се посочва, че нито „К.“ ЕООД, нито „Т.Х.“

ЕООД са допуснали присъствието на цистерната и действително наоколо е нямало хора, докато П. не е изскочил и се затичал да поставя дърво под същата.

В открито съдебно заседание, проведено пред ОС-Благоевград, ищците, редовно призовани, не се явяват и не изпращат процесуален представител. С молба, подадена на 28.02.2022 г., ищците, чрез адв. П.К., изразяват становище, че предявеният иск е основателен. Молят същият да бъде уважен, ведно с лихвите за забава. Моли се и за присъждане на направените във всички съдебни инстанции разноски и адвокатски хонорар. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответната страна.

В открито съдебно заседание, проведено пред ОС-Благоевград, ответното дружество, редовно призовано, не изпраща представител.

След преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, че ищците са законни наследници – съпруга (АТ. Ф. П.ева) и дъщеря (К. М. П.) на М. Д. П., починал на 17.06.2014 г. (вж. Удостоверение за наследници изх. № 228/05.05.2017 г., издадено от Община Г.), който приживе е работил на длъжността „общ работник“ по Трудов договор №25/22.01.2014 г., с работодател „Т.Х.“ ЕООД.

По делото се установява още, а и не е спорно, че „Т.Х.“ ЕООД е сключил договор от 02.06.2014 г. с „Д.“ ЕООД, по силата на който е поел задължение да достави работници на обект на „Д.“ ЕООД – „Петролна база“, находяща се в гр. Г.Д., ул. „П.л. – продължение“, за извършване на работа по демонтиране на стационарни цистерни. Според така сключеният договор, дейностите на работниците по договора включват подготовка на резервоарите за тяхното преместване, в това число, сваляне на крепежните елементи, с които са прикрепени към бетонен постамент, помощ при преместването им от допълнително наета техника от постамент до транспортното средство на купувача и почистване на постаментите след премахването на резервоарите.

Не е спорен по делото и факта, че за да се осигури изпълнението на посочения договор, „Д.“ ЕООД е сключил договор с ответника „К.“ ЕООД, по силата на който вторият е доставил кран на обекта по демонтиране на цистерните.

Липсва спор по делото, че в изпълнение на договора от 02.06.2014 г. работодателят на М. П. е изпратил последния на обекта по демонтаж на цистерните на 17.06.2014 г.

Установява се и факта, че в резултат на работата си по демонтаж на цистерните на 17.06.2014 г., наследодателят на ищците М. П. е претърпял трудова злополука, установена по реда на КСО, и е починал.

Видно е от свидетелските показания на очевидеца – лицето С., разпитано като свидетел в откритото съдебно заседание от 28.11.2017 г. пред Софийски районен съд, че за да бъде демонтирана една цистерна М. П. е прикачил цистерната към крана, извършил е и други подготвителни действия, като демонтиране на прикачената към цистерната стълба и по този начин осигурил повдигането ѝ. Свидетелят С. е категоричен, че М. П. е бил инструктиран предварително как да действа при демонтирането на цистерната. Свидетелят посочва, че

когато повдигането на цистерната започнало, М. П. бил под нея, опитвайки се да постави дървена подпора, от което той не се отказал, независимо от предупреждението да не го прави, при което цистерната се откачила от крана, паднала върху него и причинила смъртта му. Видно от свидетелските показания на лицата Х. и И от откритото съдебно заседание от 28.11.2017 г., проведено пред Софийски районен съд, че ищите и починалия са били едно младо, сплотено, заедно и перспективно семейство.

С влязло в законна сила Решение № 339972 от 15.02.2018 г., постановено по гр.д. № 39853/2017 г. на Софийския районен съд е осъден „Т.Х.“ ЕООД, ЕИК „„„„„, да заплати на ищеца АТ. Ф. П., ЕГН „„„„„, на основание чл. 210, ал. 1 КТ, сумата от 120 000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 17.06.2014 г. до окончателното плащане на сумата. С решението също, „Т.Х.“ ЕООД, ЕИК „„„„„, е осъден да заплати на ищеца К. М. П., ЕГН „„„„„, на основание чл. 210, ал. 1 КТ, сумата от 120 000 лв. – обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 17.06.2014 г. до окончателното плащане на сумата. С решението, също така, се осъжда „Т.Х.“ ЕООД, ЕИК „„„„„, да заплати на ищеца К. М. П., ЕГН „„„„„, на основание чл. 210, ал. 1 КТ, сумата от 23 040 лв. – обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 17.06.2014 г. до окончателното изплащане на сума. Софийският районен съд се е произнесъл и по разносните по делото.

Същевременно, с горното решение на СРС е отхвърлен иска на ищите срещу „К.“ ЕООД, решението е потвърдено в тази част от СГС и е обезсилено от ВКС с Решение №99/01.07.2020 г., постановено по гр.д. №22/2020 г. по описа на ВКС, III гр.о., като делото е върнато за разглеждане на иска на ищите срещу „К.“ ЕООД като такъв по чл. 49 ЗЗД.

С влязла в законна сила на 03.08.2019 г., Присъда №1111 от 06.03.2019 г. постановена по н.о.х.д. №372/2017 г. по описа на ОС-Благоевград се признава подсъдимият А.П.Т., роден на 25.05.1973 г. в гр. Г.Д., с постоянен и настоящ адрес гр. Г.Д., ул. „Д.Х.“ № 37, българин, български гражданин, със средно образование, женен, неосъждан, с ЕГН-„„„„„, за виновен в това, че на 17.06.2014 г., в „Петролна база“, находяща се на ул. „П.л. – продължение“ в гр. Г.Д., при условията на независимо съпричиняване със С.К.С., от с.Б., Община - гр.Г.Д., е причинил по непредпазливост смъртта на М. Д. П., с ЕГН-„„„„„, поради незнание и немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност - демонтаж и натоварване на резервоари /цистерни/ посредством повдигателно съоръжение – автокран, марка „Л. ЛТ 1030“, с ДК№ „Бл ПС 0603“, монтиран на автомобил с рег. № Е7542АТ, собственост на фирма „К.“ ЕООД – гр. Г.Д., управляван от С.К.С., като в качеството си на управител и едноличен собственик на капитала на „Т.Х.“ ЕООД-гр.С. и работодател на М. Д. П. от с. Д., обл. Благоевград (на длъжност „общ работник“ в „Т.Х.“ ЕООД-гр.С. в цех за пелетиране с.Дъбница, съгласно трудов договор № 26 от 22.01.2014 г.) е нарушил следните правила, правно регламентирани в Наредба № 12/2005 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товарно-разтоварни работи (обн. ДВ бр.11 от 2006 г.), Наредба № 7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на

работните места и при използване на работното оборудване /обн. ДВ бр.88 от 1999 г./, Наредба № РД-07-2 за условията и реда за провеждане на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд (ЗБУТ) (обн. ДВ бр.102 от 22.12.2009 г.), Наредба за безопасната експлоатация и техническия надзор на повдигателни съоръжения (обн. ДВ бр.73 от 2010 г.), а именно:

- чл.6, ал.1 от Наредба № 12/2005 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товарно-разтоварни работи - като работодател не е организиран провеждането на инструктаж на работещите и на всички други лица, които могат да бъдат застрашени, по правилата за осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд при извършване на товарно-разтоварни работи;

- чл.11, т.2 от Наредба № 12/2005 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товарно-разтоварни работи (обн. ДВ бр.11 от 2006 г.) вр. чл.52 ал.1 от Наредба № 7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване (обн. ДВ бр.88 от 1999 г.) - в качеството си на работодател не е осигурил безопасността и защитата на здравето на работещите при извършване на товарно-разтоварни работи чрез предварителна подготовка и организация на местата за извършване на тези работи, съдържащи опасни зони, като не е предприел необходимите мерки: поставяне на установените знаци за безопасност; прилагане на средства, пречат достъпа на неупълномощени лица в тези зони и предприемане на необходимите мерки за предпазване на упълномощените работещите при влизане в опасните зони;

- чл.16 ал.1, т.3 пр.3 от Наредба № РД-07-2 за условията и реда за провеждане на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд (ЗБУТ) /обн. ДВ бр.102 от 22.12.2009 г./ - не е провел извънреден инструктаж на М. Д. П. при промяна на работното място и организацията на работа на същия от длъжност „общ работник“ в цех за пелетиране с.Дъбница на осъществяващ дейност „прикачвач“ в „Петролна база“, находяща се на ул. „П.л. – продължение“ в гр. Г.Д.;

- чл.19, т.1 от Наредба № 12/2005 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товарно-разтоварни работи – допуснал е присъствието на хора в зоната на възможно падане на товари при извършване на товарно-разтоварни работи и преместване на товари с повдигателно съоръжение;

-чл.58 ал.1 от Наредба за безопасната експлоатация и техническия надзор на повдигателни съоръжения - като ползвател на повдигателно съоръжение не е осигурил провеждане и документиране на първоначален инструктаж и проверка на знанията на лицата, които окачват товарите или товарозахващащите приспособления /“прикачвачи“/ за правилно окачване на товарите;

-чл.58, ал.2 от Наредба за безопасната експлоатация и техническия надзор на повдигателни

съоръжения - като ползвател на повдигателно съоръжение не е трябвало да допуска лица, които не са инструктирани и знанията им не са проверени съгласно чл.58 ал.1 да окачват товарите;

- чл.62 ал.1 и ал.2 от Наредбата за безопасната експлоатация и техническия надзор на повдигателните съоръжения - като ползвател на повдигателно съоръжение не е предоставил на М. Д. П., изпълняващ функциите на „прикачвач“ и на С.К.С., управляващ повдигателното съоръжение, графични схеми за начините на привързване на товарите, в съответствие с които да извършват товаро-разтоварните работи;

- чл.71 от Наредба за безопасната експлоатация и техническия надзор на повдигателни съоръжения - като ползвател на повдигателно съоръжение по чл.2 ал.1 т.1 е бил длъжен да използва само товарозахващащи приспособления, върху които трайно е маркирана товароподемността им;

- чл.75 т.3 от Наредба за безопасната експлоатация и техническия надзор на повдигателни съоръжения - като ползвател на повдигателно съоръжение по чл.2 ал.1 т.1, не е трябвало да допуска присъствието на М. Д. П. под повдигнат товар на височина по-голяма от 1 метър, поради което и на основание чл.123, ал.4, във вр. с ал.1 от НК, чл.36, чл.55, ал.1, т.2, б.„б, във вр. с чл.42а, ал.1 и ал.2, т.1, т.2 и т.6 от НК му е наложено наказание „пробация“ при следните пробационни мерки:

1. по чл.42а, ал.2, т.1 от НК - задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от 1/една/година - два пъти седмично;
2. по чл.42а, ал.2, т.2 от НК - задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от 1/една/ година и
3. по чл.42а, ал.2, т.6 от НК - безвъзмезден труд в полза на обществото - 150 /сто и петдесет/ часа за срок от 1/една/година.

С присъдата, също така, се признава подсъдимият С.К. С., роден на 06.02.1970 г. в гр. Г.Д., с постоянен и настоящ адрес с. Б., обл. Благоевград, българин, български гражданин, със средно образование, женен, неосъждан към инкриминираната дата, с ЕГН-*****, за виновен в това, че на 17.06.2014 г., в „Петролна база“, находяща се на ул. „П.л. – продължение“ в гр. Г.Д., като кранист в „К.“ ЕООД-гр.Г.Д. (назначен с трудов договор № 22 от 01.12.2012 г. и притежаващ свидетелство за правоспособност за упражняване на професия № 9629/28.12.2006 г. „машинист на стрелкови кран 16 тона“, издадено от РО „ИДТН“-Пловдив), при условията на независимо съпричиняване с А.П.Т., от гр.Г.Д., е причинил по непредпазливост смъртта на М. Д. П., ЕГН *****, поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност - демонтаж и натоварване на резервоари /цистерни/ посредством повдигателно съоръжение автокран марка „Л. ЛТ 1030“, с номер „Бл ПС 0603“, монтиран на автомобил с рег. № Е7542АТ, собственост на фирма „К.“ ЕООД – гр. Г.Д., като е нарушил следните правила, правно-регламентирани в Наредба за безопасната експлоатация и техническия надзор на повдигателни съоръжения (обн. ДВ бр.73 от 17.09.2010 г.), а именно:

- чл. 61 ал.2 и ал.3 - като лице, което управлява повдигателно съоръжение по чл.2 ал.1, т.1 е бил длъжен преди започване на работа да извърши проверка на изправността на товарозахващащите приспособления и да не допуска използването на неизправни и несъответстващи на теглото и характера на товара товарозахващащи приспособления;

- чл. 69 – като лице, което управлява повдигателно съоръжение по чл.2, ал.1, т.1 е бил длъжен да използва сапан с товароподемност, съответстваща на теглото на товара;

-чл.71 –като лице, управляващо повдигателни съоръжения по чл.2 ал.1 т.1, е бил длъжен да използва само товарозахващащи приспособления, върху които трайно е маркирана товароподемността им;

-чл.75 т.3 – като лице, управляващо повдигателните съоръжения по чл.2 ал.1 т.1, не е трябвало да допуска присъствието на хора под повдигнат товар на височина по-голяма от 1 метър;

-чл.77, т.3 – като лице, което управлява повдигателните съоръжения по чл.2 ал.1 т.1 е бил длъжен да не влачи товара без използване на направляващи ролки, които да осигуряват вертикално положение на товарните въжета, поради което и на основание чл.123, ал.4, във вр. с ал.1 от НК, чл.36, чл.55, ал.1, т.2, б.„б, във вр. с чл.42а, ал.1 и ал.2, т.1, т.2 и т.6 от НК му е наложено наказание „пробация“ при следните пробационни мерки:

1. по чл.42а, ал.2, т.1 от НК - задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от 2 (две) години - два пъти седмично;

2. по чл.42а, ал.2, т.2 от НК - задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от 2 (две) години и

3. по чл.42а, ал.2, т.6 от НК - безвъзмезден труд в полза на обществото - 300/триста/ часа годишно за срок от 2 (две) години.

Въз основа на така установеното от фактическа страна и след съобразяване на разпоредбите на закона, Благоевградският окръжен съд приема от правна страна следното:

Предмет на разглеждане в рамките на настоящото производство е иск с правно основание чл. 49, ал. 1 ЗЗД (с оглед указанията на ВКС в Решение №99/01.07.2020 г., постановено по гр.д. №22/2020 г. по описа на ВКС, III гр.о.) и такъв по чл. 86 ЗЗД.

Според чл. 49 ЗЗД, този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Отговорността по чл. 49 от ЗЗД не е отговорност за лични действия, а гаранционно-обезпечителна и за да бъде ангажирана същата, трябва да се установят следните предпоставки: наличие на вреди, причинени на пострадалия, вредите да са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД е възложил работа, и вредите да са причинени при или по повод изпълнението на възложената работа. Според Решение №141 от 01.08.2014 г. по гр.д. №5015/13 г. на 4-то на ВКС е прието, че солидарността може да бъде последица както от един, така и от различни юридически факти (т.н. неистинска солидарност). Когато организацията на работата, ръководството и контролът ѝ са осъществявани едновременно от служители на две отделни

предприятия, отговорността за непозволено увреждане е и на двете, а отговорността им пред увреденото лице е солидарна (Постановление № 17 от 18.XI.1963 г., Пленум на ВС). Когато едно от предприятията е и работодател на пострадалия, то неговата отговорност се реализира по реда на чл. 200 КТ (Тълкувателно решение № 45 от 19.04.1990 г. по гр. д. № 33/1989 г., ОСГК), отговорността на преките причинители на деликта е по чл. 45 ЗЗД, а тази на предприятието възложител на работата – по чл. 49 ЗЗД. Пострадалият разполага с възможност да насочи иска си срещу всеки един от отговорните за вредите или да претендира солидарното им осъждане (вж. така постановеното Решение 99/01.07.2020 г., постановено по гр.д. №22/2020 г. по описа на ВКС, III гр.о.).

Съгласно чл. 300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Ето защо, съдът по настоящото дело приема за безспорно доказани обстоятелствата, установени с присъдата, а именно – факта на настъпилото злополука, виновността на водача на служителя на ответника Стоян Сахатлийски (кранист в „К.“ ЕООД), претърпените вреди (настъпилата смърт на М. Д. П.) и причинно-следствената връзка. Доказани са предпоставките на предявения иск по чл. 49 ЗЗД, а именно: наличие на вреди, причинени на пострадалия, вредите да са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД е възложил работа (в случая това лице е Стоян Сахатчийски), и вредите да са причинени при или по повод изпълнението на възложената работа.

Съгласно чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди, в конкретния случай, съдът взема предвид характера на установените по делото неимуществени вреди. По делото се установи, че починалият е баща от едно младо, задружно и перспективно семейство. Съдът взема предвид, че починалият е именно бащата, като основен морален фактор в семейството. Съдът взема предвид факта, че са оставени самотни две изключително млади жени – майка и дъщеря. Изложеното е решаващото за съда да постанови решението си, като приеме справедливо обезщетение за претърпените от ищците неимуществени вреди в размер на по 120 000 лв. – колкото са претенциите. Изцяло основателна е и претенцията на ищцата К. М. П. за присъждане на сумата от 23 040 лв. – обезщетение за претърпените от нея имуществени вреди - пропуснати ползи (издръжка по 120 лв. на месец за периода от злополуката до навършването ѝ на пълнолетие). Обезщетението за пропуснати ползи е съобразено както с разпоредбите на чл. 139 и сл. от СК относно правото на издръжка на детето, както и с размера на получаваната от наследодателя заплата. Върху главниците следва да се присъди и законната лихва, считано от деня на трудовата злополука (17.06.2014 г.), до окончателното плащане на сумата.

В контекста на горното, следва да се уважи предявеният по делото иск по чл.49 ЗЗД, като ответникът „К.“ ЕООД, ЕИК „„„„„„„„, следва да бъде осъден да заплати на ищците солидарно с „Т.Х.“ ЕООД сумите от по 120 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумите от датата на злополуката

– 17.06.2014 г., до окончателното изплащане на същите, както и сумата от 23 040 лв. – само за втората ищца (К. М. П.), представляваща обезщетение за имуществени вреди от злополуката, настъпила на 17.06.2014 г., изразяващи се в лишаване от издръжка от родител на К. М. П., считано от 17.06.2014 г. до навършване на пълнолетие.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати разноските, сторени от ищите пред ВКС (по гр.д. №22/2020 г. по описа на ВКС) за заплатен адвокатски хонорар в размер на 5370, 72 лв. (вж. договора за правна защита на л. 23 от гр.д. №22/2020 г. по описа на ВКС).

На основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв. ответникът следва да бъде осъден да заплати на адв. П.К., АК С., адрес: гр. К., ул. „Сл.“ №6, ет. 4, офис 10, сумата от 10 105, 44 лв. за осъществената безплатна правна защита по настоящото дело.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на ОС-Благоевград сумата от 10 521, 60 лв., представляваща държавна такса за разглеждане на исковете.

Водим от гореизложеното, Благоевградският окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА ответникът „К.“ ЕООД, ЕИК ,,....., да заплати солидарно с „Т.Х.“ ЕООД, на ищеца АТ. Ф. П., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. К., ул. „Сл.“ №6, ет. 4, офис 10, на основание чл. 49 ЗЗД, сумата от 120 000 лв. (сто и двадесет хиляди лева), представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата от датата на злополуката – 17.06.2014 г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ответникът „К.“ ЕООД, ЕИК ,,....., да заплати солидарно с „Т.Х.“ ЕООД, на ищеца К. М. П., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. К., ул. „Сл.“ №6, ет. 4, офис 10, на основание чл. 49 ЗЗД, сумата от 120 000 лв. (сто и двадесет хиляди лева), представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата от датата на злополуката – 17.06.2014 г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ответникът „К.“ ЕООД, ЕИК ,,....., да заплати солидарно с „Т.Х.“ ЕООД, на ищеца К. М. П., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. К., ул. „Сл.“ №6, ет. 4, офис 10, на основание чл. 49 ЗЗД, сумата от 23 040 лв. (двадесет и три хиляди лева и четиридесет стотинки), представляваща обезщетение за претърпените от нея имуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата от датата на злополуката – 17.06.2014 г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ответникът „К.“ ЕООД, ЕИК ,,....., да заплати АТ. Ф. П., ЕГН ***** и К. М. П., ЕГН *****, и двете със съдебен адрес: гр. К., ул. „Сл.“ №6, ет. 4, офис 10, сумата в размер на 5370, 72 лв. (пет хиляди триста и седемдесет лева и седемдесет и две стотинки) за заплатен адвокатски хонорар пред ВКС (по гр.д. №22/2020 г. по описа на ВКС).

ОСЪЖДА ответникът „К.“ ЕООД, ЕИК ,,....., да заплати на адв. П.К., АК С., адрес: гр. К.,

ул. „Сл.“ №6, ет. 4, офис 10, сумата от 10 105, 44 лв. за осъществената безплатна правна защита по настоящото дело.

ОСЪЖДА ответникът „К.“ ЕООД, ЕИК „„„„„„„„, да заплати на ОС-Благоевград сумата от 10 521, 60 лв. (десет хиляди петстотин двадесет и един лева и шестдесет стотинки), представляваща държавна такса за разглеждане на исковете.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Окръжен съд – Благоевград: _____